

омышль за нѣкакво злочесто намбрение, и увѣрявала непознайника, какъ платно-то, что тѣче Цвѣтана, и чорапы-ты, что плете Цвѣтана, сж най-хубавы и траять много повече отъ колко-то други.

Мръвало вече и младый момъкъ понскаль вече да си отиде.

— Какъ тя выкаты, младый и драгый господине? запыта баба-та.

— Менѣ е имя-то Драганъ, отговориль той.

Драганъ! излегка побжбрала Цвѣтана, Драганъ! Тя пять-пяти повторила това имя, като да залѣгала да го запамяти добръ.

Драганъ имъ казалъ: » оstayте съ Богомъ » и си отишль. Цвѣтана го испрацала съ очи, и майка й замыслено стояла, га хваняла дѣщерѣ си за рѣкъ и й рѣкла:

— Охъ! Цвѣтано, мила майци! какъ е сладкъ и добъръ тоя момъкъ! да ся сдобыише и ты съ тѣкъвъ юнакъ!

Цвѣтанино-то срьдце затупяло.

— Мамо, мамо! какъ можешъ си помысли такъво нѣчто? Той е господарь, а между селаченки....

Цвѣтана не си сврышила думж-тж.

Сега читателие-ти трѣбува да знаѣтъ, какъ тоя младый момъкъ, тоя Драганъ, былъ сынъ на единъ доста богатъ трговецъ, съ хубавъ умъ и съ добро срьдце, добро отъ естество-то, нѣ слабо и вѣтърничаво. Той живѣль распуствхтъ животь, мыслиль само за свое удоволствіе, дириль го у свѣтскы забавы, нѣ често го не намиралъ. Ядосвалъ ся, грыжилъ ся и тякаль на урисеницж-тж си. Цвѣтанина-та хубость при пръвж срьщж глѣбоко му ся втлапила у срьдце-то. Той, като ученичекъ чловѣкъ, прочиталь романы (приказкы), и дилии, ималъ доста живо въображеніе, и често прѣлиталь съ мысль у оныя врѣмена — были или небыли —, въ кои-то ако сж за вѣрж пѣнопоици-ти, вси людіе безгрыжно ся расхождали по зелены долины, къпали ся по чисты изворы, либили ся като яребицы, почивали си на сѣнкж подъ меризливы дръ-